

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatoł
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědny dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies ma
Njeh ćí khma
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F.

↳ Sserbske njedžělske łopjeno. ↲

Budawa ło kóždu kóbotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedpłatu 40 wj. dostać

16. njedžela po swj. Trojizy.

Líst na Efes. 3, 14—21.

W čašbu měra budže we twójim domje tak wšchelafore hinał hač džěnka. Wójna je tola tež tu domach wjele pscheměńita. Wužičkich domjazych je wona ł brónjam sawolała, a žona ma hušto dosć žama abo ł zušymy pomocnikami čezke njeswucžene čělo wobstaracž; derje jej, hdyž kme žo hiščeže nadžiječ, so horzy požadany džěń měra jej lubych jašo dom pschijedže! A sy-li hđe tola jena žwójba była, w kotrejž mohł hiščeže kóždu kaž w měrje domach pola žwojich žwójbných žwoje stare powo-łanje a šwucžene džělo wuwjesč, tam pohladaj do jich šchinjow a hamorow a pinzow, hđež běšče přjedy wšcho tak derje wu- pjełnjene, — kał wupróšdnjene je nětkle tola wšchitko; wšchudže je widžecž, so mamy šchtyri lěta dołho wójnu a čezki čaš! Čžim lubičo žyšchimy džěnka tutón tekst, hđež Wože žwjate žlowo wě ł nam wo tajkich wěžach a kublach rěčecž, kotřž nam žana wójna njemóže rubicž a pomjenšcžecž a kotřžž móžesch džěnka hiščeže dosć a nadošć mčž a kotřž žu našchim dušcham runje tak nušne a wažne, kaž čžělu wšchědny khlěb a wšchitke drube po- trěbnosče. To žu žamo džěnka w dnjach wójńskich nušow tež sa waš, lubi čžitarjo, te žamžne pschecž, a žamžne modlitwy teho žaposthoła, kažž mějesche we žwojim čašbu sa čžitarjow tuteho žwjeho lista na Efesičich na žwojej wutrobje: „so byščeže na- pjełnjeni byli se wšchey Wožey polnosčju.“ A temu pał dyrbi žo wot waš po našchim tekscž trojake žadacž:

1. so byščeže žo na smutskownym čžlowjeku požylńli,
2. so by šchrystuš psches wěru bydlił we waschich wutrobach a
3. so byščeže w luboščzi šakorjenjeni a jažoženi byli.

1. Ja šhibuju žwojej kolenje, ł tymi žlowami nam žaposthoł Pawoł potajństwo žwojeje žylnosče žjemi. Abó njeběšche wón jedyn ł tych najžylničich a najwjetichich rjekow Wožeho krale- stwa? Žeho bě tón Knjes pomolał jako žwój wušwoleny orat, so dyrbjesche jeho njeno pschijesč póhanam a kralam a israe- lskim džěčjom (žap. skutki 9, 15). A ł temu běšche jemu hižo do přědka prajene: „ja čžju jemu pokajacž, kał wjele wón čžěpčž ma mojeho mjena dla.“ Wěrnosč tuteho žlowa dyrbjesche wón pschezo ł nowa na žwojich pucžowanjach našhonicž. W tym čašbu, hđež je wot njeho tutón list na Efesičich pižanu, bě Pawoł jaty w Romje. Kał čžělo pał to je, jaty byčž, wěny džěnka ł listow našchich jatyh wojakow, kotřžniž piči tym tola pschezo hiščeže ta nadžija kčžje, po wójnje jašo žwobodnosč dostacž a do domišny žo wrěčicž. To žu čžěpčjenja niz jenož po čžěle a strowosčzi, ale wožebje po duchu. Dołho budže hiščeže po wójnje tracž, přjedy hač budža tucž jecž wot žwojich duchowných čžě- pjenjow jašo žyle wuštrowjeni a ł staremu žiwjenju a powołanju žhmani a šwucženi. Šchtož to wšcho pschemžbli, žo tež njedžywa, so ł jich listow hušto dosć mučne sadwělowanje a sprózne wo- žabjane smžhlenje ł nam rěči. Niz tak pola Pawoła! Kažžkuli tež pschezo swontowne wobštejnosče jeho žiwjenja bčžny, pschezo wostawa wón jenaf žylny a stroschtny. Wón njetrjeba nižoho, kiž by jeho spožojal abó trošchtował, ně — wón, tón jaty, wjele bóle je žwojimi listami žwojich pschecželow natwarja a roš- wježela. Wot žebje žameho pał wón tajke žylnosče nje- mějesche; wón snajesche pał žorlo, ł kotřžž móžesche žebi ju pschezo ł nowa čžerpacž: „ja šhibuju žwojej kolenje.“ W prawym modlenju potajństwo jeho wobštajne žylnosče kčžesche. Tutón žchaz bě tón Knjes jemu sa jeho čžěke žaposthołske powołanje jašo

pučowaciski kij a najwjetšje bohatstwo na puč žobu daš. Wón je tón muž, wo kotrymž bě tón knjes hižo Ananiašej w Damasku to słowo prajil: „Slaj, wón šo modli“ (jap. sk. 9, 11). Wot njeho wuknimy!

Abó je jedyn mjes nami, kiž mohł prajiec, so je šam wot šebje šylny došć, wščitke čezoty tuteho šwěta, wošebje tuteho něčejšeho wójnišeho čaša snjesć. Našch žyly lud drje w tym strachu steji, so wošlabuje a wošpróznj. Jenož jene škafštwó móže tu prawje pomhac: nutrna modlitwa. Kelto kšesćizjanow je tola to hižom k šwojej šamšnej wješelosći nashonilo! Kóžda modlitwa modlerja na šnutsšownym čłowjeku pošylnja; žana bjes tuteho požohnowanja njewostawa! Móž tuteju šhibowaneju šolenow je Pawofej, kotremuž bě tól do čžela daty (2. Kor. 127), we wobčežnosćach po morju, kaž po kraju pschi šlabošćach a hanibach, pschi nufach a pschescžehanjach a tyšchnošćach pschezo šašo došywacž pomhala. Štyšnywšchi ruzy je wón Bože kraleštwó twarił. Jeho pomoznik běšče štajnje Wóčez našeho knjesa Jesom Šhryšta, kiž tón prawy Wóčez je nade wšchitkimi, kotrymž džěči rěkaju w njebješach a na šemi. tón, kiž psches měru čžinić móže psche wšchitko, šchtož prošny abó myšlyny.

Tutón šamšny Bóh a Wóčez čže a móže paš tež šebje pošylnić psches šwojeho šwjateho Ducha. Knjesowi wučomnižy běchu najprjedy tež šlabi po šnutsšownym čłowjeku kaž my, so měšeshe našch Šbóžnik šwoju lubu nufu i nimi; jako woni paš do wšcheho šwěta won čžehnjechu a Šhryštuša přědowachu bjes bošošeshe a štyštnošeshe, runjež wjedžachu, so je tajke přědowanje židam wšchal i pohórschenjom a póhanam i šhupošću, dha běšche šwjaty Duch jich šnutsšowneho čłowjeka pošylnil a jeho wobtwjerdžil. Šchtož je šwjaty Duch nad tymi čžinił, to čže wón tež šebje čžinić, so mohł ty wutracž w nufach tuteho čžaša a šylny byčž po šnutsšownym čłowjeku we wšchitkich špyšowanjach a tyšchnošćach a šrudobach, so móžesč bóle a bóle tutón šwět pschewinječ, dofelž šu šhibowaneju šolenje a štyštnošeshe ruzy a wěčžaza wutroba šwoje brónje a žórlo šwojeje mozy.

2. To tón japoschtoł šwojim lubym kšesćizjanam w Efesu tež pschesešeshe, to wón jim wuproschesešhe wot knjesa; tehodla šo wón dale modli, so by Šhryštuš psches wěru bydlil w jich wutrobje. To je hižo něšchto hinášeshe hacž hdyž našch Šbóžnik praji: „Ja šym pola waš wšchitke dny hacž do ššončženja šwěta.“ Tón knjes njecha jenož pola naš byčž, wón čže šam we wutrobach bydlieč, niz so by jenož k nam na krótki mošpy pschishoł, ale čže našchu wutrobu štajnje jako šwoje wobhydlenje wobšadžieč a wobknjezieč. Njeby to w šwjatym pišnje štało, šchto mohł tajke něšchto šebje jenož wumyšlicž? Abó praj šam: Kajki šhudy prošeser by drje šwojeho krala prošyl, so by do jeho hubjeneje kšěžki pschishoł a tam bydlil? Tuta myšl, so dyrbi a čže Boži Šsyn w hubjenych hrěšnych čłowškich wutrobach bydlieč, je tajka wulka, so njeby žadny čłowjek drje hdy na nju pschishoł, abó šebje tajke něšchto wot Boha wuprosžyl, njeby-li šwjaty japoschtoł w našchim tešeshe to wučžil. A tuta proštwó je wěšeshe po woli našeho knjesa šameho, kiž je šo k šwojemu Wótzej tola modlił: „Ja šym jim dał tu krašnosć, kotruž ty mi daš šy, so bychu woni jene byli, runje jako mój jene šwoji, ja we nich a ty we mni“ (žana 17, 22). Š tym je wón wuprajil, so čže w thyč šwojich bydlieč.

Hdyž hižo rěka: „dha buchu jeho wučomnižy wješeli, so teho knjesa wobladachu“, abó hdyž tamna wboha šhora žónška šo ša šbožownu měšeshe, so šmėdžeshe šo wobrubu jeho drašty dóššnyčž (Mat. 9, 20), hdyž žlonil žachus šo wulzy wješeshe, jako jemu tón knjes praji: „ja mam dženska w šwojim domje wostacž, a dženska je šo šwojemu domej šbože doštało“ (Luf. 199), — šak šbožowni dyrba hake tola kšesćizjenjo byčž, w šotrež

wutrobje čže tón knjes Šhryštuš šam pschezo a štajnje bydlieč. Nam čłowjekam drje čžesžo padnje tuto potajništwó Bože špóšnacž a šrošymieč, ale kóždy dyrbi tola, kaž Pawol wo šebje prajieč móž: niz ja, ale Šhryštuš je živy we mni.“ šak šo to paš štanje? žaposchtoł wotmołwi: „psches wěru!“ Wěra je ta ruška, kiž teho knjesa do wutroby nuts wjedže a jemu durje wotewri.

Alle wón čže potom tež tón jenicžki knjes šwojeje wutroby byčž, močže jenož w jednym kucžiku štejo wostacž ani šo se šwětom a hrěšom do tuteho bydlenja dželicž. Najwážnišeshe žadanje je tehodla, so ty wšcho to i šwojeje wutroby wuššorečžich a wučerisch, šchtož by jemu napschecžiwó a njelubo bylo, hewak wón k šebje njepšchidže a šwoju krašnosć njewopokaže. Šdžez wón paš w čžištej wutrobje knježi, tam wón thyč šwojich wobšnadža a wobohacža a wudžela wot šwojich njebješkich darow, šak šo čłowjek wo ničžo druge wjazy njerodži. Wón pomha potom wšchitke wobčežnosćeshe tuteho šwěta snjesć, wón wóšchewi špróžnu dušchu, wón trošchtuje w šrudobach, wón dawu mozy wěčžnosćeshe, šotrež tutón šwět tym šwojim nihdy poššicžieč njemóže. To potom žane šrudne žiwjenje njeje. šak drje šwět šebje wotradžujo mēni, ale žiwjenje pošne wješelosćeshe a radošeshe, žiwjenje wupjeljnene i njebještim měrom, kotryž wyschšeshe je džyli wšchitkón čłowški wšom, so potom šapschijecž móžesč se wšchēni šwjatymi, šotra je šchērošeshe šteje Šhryštuššwojeje lubošeshe, kiž šo čže wupšchēštrjecz na žyke čłowještwó, a jejnu došhosć, kiž traje wot wěčžnosćeshe hacž do wěčžnosćeshe, a jejnu šhubošeshe, kiž je šo i njebješ dele pušchēžila na tutu šemju, a jejnu wyšošeshe, kiž šašo hacž do njebješ došaha.

3. Tajki čłowjek budže potom tež — šchtož Pawol k ššesžemu šwojim pschecželam wot Boha wuprosžy — w lubošeshe šakorjenjeny a šaloženy. „Wohlejeshe“, psche šwi. žan, w šwojim 1. lišeshe 3, 1, „Kajku lubošeshe je nam Wóž wopokasał, so bychmy Boha njenowani byli. Wly šmy nětk Bože džěči“; a dale: „wy najšubšchi, je waš Bóh šak lubował, dha šo tež my mjes šobu lubowacž mamy“ (4, 11). Nischto na tutym šwěčeshe njeměšeshe wjetšesheje lubošeshe, džyli našch Šbóžnik! Šdžez wón paš w čłowškej wutrobje bydl, pschijnješhe wón šwoju wulku lubošeshe šobu a kaž šorješ bjes roščenja a ššodow njewostanje, wona šymu wutrobu wobhrjewa a wabi, so šo druhim bratram a ššotram šad šobu dželi. Je šwoja wutroba šaložena na tutu knjesowu wulku wěčžnu lubošeshe, dha wona šebje k šorzej lubošeshe k šobu-čłowjekam šbudži. Kelto pschikšadow mohli my šowle tola mješnowacž wot tajkich, kiž šami šakorjenjeni a šaloženi w Šhryštuššwojeje lubošeshe woprawdže dživy kšesćizjanšeshe lubošeshe a šmilnosćeshe w tutym na lubošeshe hewak tola šak šhudym šwěčeshe došonjachu. Wlyšly jenož na wobšchērne polo šnutsšowneho mišžionštwó, šotrehož heššo tola rěka: „Ja lubošeshe Šhryštuššowa naš k štemu pschinučži“ (2. Kor. 5, 14). Čžadž do Šhryštuša tajšeshe lubošeshe hišeshe njefnajeshe; a šamo dženska čži čłowješkojo, kiž šu bjes našeho Šbóžnika živi, žaneho šrošymjenja ša tuto ššutšowanje kšesćizjanšeshe lubošeshe nimaju; ale ša pschecžela Božeho kraleštwó je to wješoty napohlad widžeshe a šobupomhacž, šak šak šchtoš šwjateje lubošeshe šo dale wurošeshe, so šmēla šo pod jeho haššami wšcha wusa a šhudoba a šrudoba wuššoweshe a wotpočžowacž. Bjes Šhryštuša potajšim tež žana prawa lubošeshe šo rošrosčē njemóže.

Alle runje našch wójniški čžadž nam šak widomnje pošasuje, so ma šo hišeshe šowle wjele wjazy dželacž. Njech kóždy wot naš tola šobu pomha, so by hidženja a šwady na šwěčeshe njenje bylo, a kšesćizjanška lubošeshe čžim bóle w šwójbach a domach, pola ššaršchich a mandželšchich a džěči, pola wyšošich a niššich knježika. W tym wobšeshe jenicžke prawe škafštwó ša wšchitke žalošne nufy našeho čžaša, nětkle, šak došho hacž wójna pschego dale nowe

rany bije, ale tež po wójnje, hdžež směja so tute rany wuhojicž a sawobalecž. To mohlo pať tež jenicžki dobytk a požohntwanje tuteho cžaša bycž, kiž by wójnškich mišow a krawnych woporow hódne bylo! Nječ kóždu, kiž derje měni s dušchu swojeho luda, k temu so bu pomha, so bychmy wšchitžy wjazy lubošče a sprošmjenja jedny sa druheho měli!

Tak nam našch teksti sjewi, sčtož móže wošebje nětkle kóždu, tak musnje trjebacž, jeli so njedyrbi jeho wójna bóle a bóle wošudžicž, ale jeho napielnicž se wšchej Božej poknošcžu: šhibujmy swojej kolenje, so bychmy poškylujeni byli na smutškownym cžlowjeku, dajmy Khrystušej psches wěru bydliež we swojich wutrobach a budžmy w lubošči saforjenjeni a jakoženi. Temu pať, kiž čže nam dacž po tym bohatstwie swojeje krajšošče, a kiž psches měru móže čžinicž wšchitko, sčtož proškmy abo myšklymy, po tej mozgy, kotraž je w naš mozna, budž čžesč kóždu cžaš wot wěčšošče hacž do wěčšošče! Samjen. R. we Wj.

Njeplacž! Jesuš je prawy trosčtar.

— Lut. 17, 11—17. —

Glóš: Jesuš, moja nadžija, zc.

Njeplacž! — trosčta pokne je
tuto šlowo Jesušowe;
na marach a pschi rowje
žiwjenje wšchaf dawo nowe,
kaž tam sjawnje widžecž je,
hdžež to šlowo prajesche.

Pšichšohol k wrotam Najna je
w prawym cžašu trosčtar wěrnny,
Jesuš, kiž šam žiwjenje
je a Šbóžnik jenaf šwěrnny.
Šdž je jěra frudoba,
s trosčtom tam wón pšichšadža.

Morweho won nješechu
šyna jeno jenicžkeho,
mlodženza, a s wudowu
macž bē wurudžena jeho.
Luda s měšta šyla dže
wulka a s njeje žaruje.

A hdž Anjes ju wuhlada,
šameje žel jemu bēšche;
cžo pka jeho wutroba
je, duž pomhacž hnydom chžyšche.
Njeplacž! — džešche najprjedy
jako trosčtar pšecčželny.

Š dohom kaščeža dōtknu so
pšichšupiwšchi; posastachu
poškylšchni pať nosčerjo
a móž jeho dopšnadhu;
wón wšchaf džešche: Młodženzo,
praju cži, šbēhn s marow so! —

A hlaj! morwyy sebratšchi
so tam špēšchnje žiwny stawa,
s hlošom rēčecž počžawšchi
macžeri trosčt šbóžny dawo.
Šsmjercž hlaj! pšchewinjena je,
wtrōčžilo so žiwjenje.

Bojočž jich pať nadpadže
wšchitlich tam, a šhwalbu dachu
Bohu, kiž so šmilik je,
a se špodžiwanjom džachu —
jako šhērlušch špēwajo
šhwaloby a wšstajō:

Mjes nami profeta je
wulki postanyl, a k ludu
šwojemu Bōh widomnje
pohladať, hdž macž je šhudu
najbohatscho trosčtowať
a jej šyna wrōčžo dať.

A rēčž wo nim po kraju
žhym židowškim nětk wuńdže,
a so wulžy džiwachu
po wšchej wokolnej, hdžež dōrūdže,
šemi ludžo šbožowni
miłoščž Božu pōšnawšchi.

Šchto wulki džēd powjedasche.

(Škōncženje.)

Nan rjekny k macžeri, jeje ruku pšchimajo: „Marja! njeplacž wšchaf! Šlaj, šnōj wobaj mlodaj a štrowaj. Mōj wšchaf so šako s Božej pomozu šhrabamoj!“ Tola macž pkašče s hlošom. Nan wša ju sa ruku a džēšche s njeje wrōčžo do domu. Šswojej woczi k tamnym piškmitam posbēhnnywšchi džēšche wón k macžeri: „Šlaj wšchaf, Marja, tam šteja rjane šlowo: „Šchtož Bohu wšchōn so dowēri, Bōh teho nihdy njepusčēži!“ Tutyh so kručze džeržmy! Potom so nam hubjenje njeponūdže!“

„Do štaj staršchej“, tak wulki džēd po pšchestawžy dale powjedasche, „tež čžinišaj Wonaj štaj so šwěru k temu šlowu džeržalaj, a naš džēčži to šwěru wucžiloj se šlowom kaž se štutkom. Tak štaj so tež s Božej pomozu šako šhrabalaj a šako k swojemu samoženju pšchichškoj!“ W šandženych cžašach pšchewajō, posasta džēd. Šo šhwilžy šapocža šako:

„A hlajče, ja šym nětk 82. lēto nastupit. Ja šym někotry čžētki pucž čžiniť a někotru hōrtoščž nashonit.. Tola tuto šlowo nješhym ženje šapomnit, to šlowo tamle na durjach: „Šchtož Bohu wšchōn so dowēri, Bōh teho nihdy njepusčēži!“ Mi je so tola derje šchto, tež w čžēžkich a hubjenych cžašach, a Bōh luby Anjes je mi mōj štatof šđeržal a žohnowal a mi tež waschu lubu wulku wowlu hacž na tute moje stare dny šđeržal. Ššhyschēže, kať prawje tola našch Luther praji, kotrehož wobras nutškach wšche blida wiša:

„Nješēčžijanow wutroba po rōžach dže,
Nječ tež tu w luthym šchizžiku je!“

A tu šteji tuto šlowo pšchēzo hiščeže a dyrbi tu tež štejo wostacž! A džēčži a džēčžidžēčži nječ tu šhodža nuts a won a nječ wopominaja, šchtož pschi našchim won = a nutsšhodže štajnje a pšchēzo to najwážnišche je a najwážnišche wostanje, to mjenujžy, lube džēčži, so so Bohu dowēriny a na njeho twariny! Niž wěrnno, luba wulka wowlu, tať je?“ so wulki džēd k wulkej wowlu wotmolwi, „tať bē do duri štupika! „Šlaj!“ wulka wowlu wotmolwi, „tať bē to pola naju, tať budže to pola waš, lube džēčži, tať wostať to pšchēzo!“

Wójna a měr.

Město, so na jenedj fronceje wojujemy, bu nam sažo wojowanje na dwěmaj frontomaj, niz taf, so by so sažo w Rušowskej abo Rumuniskej sapočazło, — sčtož by bjes džywa bylo po wšchem, sčtož wot tam wěny! — Ně, tutón ras steji ta druga fronta na hranizach našeho wózného kraja niz pschecziwo nje-pscheczelej i wonka wobroczena, ně, pschecziwo nje-pscheczelej nutschach wobroczena. A duž to wojowanje na tutej fronceje czim kłut-nišche! Tuto „nutstach“ ma hiščeje dwojake na šebi, „nutstach“ to rěka: nutstach w ludu a nutstach we wójsku, a sažo to nutstach to rěka we wutrobach pod zivilnymi mužazymi a žonjazymi woblekami a pod pólnoschěrny woblekami. A hdyž je na tutej fronceje hižo taf někotry hlóš do bitwy wolał, niz najmjenje i kłěki Božich domow, je w twach dnjach so šběhnył hlóš najwšějšeho komandanty na přenjej fronceje pschecziwo swontownym nje-pscheczelam tež na tutej smutstownej fronceje a je, niz k přenjom rasej, wolał, mózje wolał do bitwy, a to wšěch a to tu wopravdžitu ludowu armiju. Tutón wolač w bitwoje je Hindenburg. A tón, kiž swofany bu, by ty, luby czitarjo a czitarfa, kaž kóždy staw našeho luda, njech w dražše dominy abo w pólnoschěrny khabace! Duž wojuj na tutej fronceje pschecziwo sajědoježenju mjenje teho czěša hač teho ducha. Pschetož tu našchi nje-pscheczeljo i tym najbóle jědojtny, i tym žnjerežštrachnym gasom wojuja, kotryž žnawo ducha a dušchu morja a wutrobu kašy. Duž křwacniwo pschimaj so gasoweje masi i schkitaž šebi ducha, dušchu, wutrobu! Tón schkit, kotryž tu mašy, je šěpschi dylži wšchitte w polu wonach trjebane: to je ta wěra a šwěra a dowěra k Bohu a taf tež k wóznemu krajej a ludej. Tutón schkit schkita pschecziwo sajědoježenym schipam a kullkam kaž dymam a gasam, kotrež nje-pscheczeljo i wonkach seželu nam do kraja a do dominy, do luda a do wójska! Tam wonkach na tej přenjej fronceje je Hindenburg šwoje wójska wróče wšal na to stejničaje, kotrež čzenny kóždenu pscheczelej kaž nje-pscheczelej pscheradžěz a mjenowacž: wono rěka: „Tu stejiny a wofatanjny.“ Tu nutstach czimny to šame: Wróčimny so wot šwojich pschewatanych woczafowanjom, wot šwojeho šlepeho wěščezenja, wot šwojeje bjesmjenje a duž tež njemózneje nadži: na to stejničaje, kotrež nam dawno hižo snate pschego hiščeje rěka: „Biblija a wutrobna wěra do Božeho šłowa!“ Na tuto nje-powalne stejničaje, kotrež tež snajemy pod tym mjenom: „Jedn twjedy hrod je našy Bóh šam!“ šwolajmy tež wšěch, kiž šu hiščeje šady w křwach bojoseje a we křubinach bjesnadžije a dwěla, a stejny tam wšchitz hromadže kaž jedyn muž! Taf wostanjemy a nješahinjemy!

S bliska a i daloka.

S Malešez. Sańdženu 15. njeđzeli po šwoj. Trojizy mějachmy we šwojej wožadže mišioniski šwojeden. Psched 29 lětami běše tu pošledni mišioniski šwojeden a tehodla tež nětko w našej wožadže wulka wješelojež, lubyh mišioniskich hojeji i dalokajeje a i bliškojeje pola naš pomitacž. a hačrumjež běše njebo pomróčene, běše křetro wjele lubyh křeschčanow i wožadow wokolo Malešez pschichšo. 1/23 hodž. běše šerbiska Boža šlužba, w kotrež je k. farar Wiczež i Wóžlinka naš i mišioniskim šwojedeniskim přědowanjom natwaril na šatožku 21. šchucžki 12. stawa se seženja šwoj. Jana: „Knježe, my chžylil radži šesuja wohladacž!“ O, my šmy i džatom a i radošeju šlyšeli, kaf njeje wójna škutl mišionistwa pschemohla. Kaf hiščeje nětko póhanjo i wutrobny požadanjom pschihadžaja, so bychu so křechčez dali. Wójna je drje mišionistwu šchłodžila, a tehodla je

našcha pomoz čzim nusnišcha, ale njeje šesujowy křchiz we póhaniskim kraju šlamala, tehodla nješbu našche wopory ša mišionistwo podarmo. Šo přědowanju je na wotkarju k. farar lie. Wróšak Šrodžišchčanški, naš wšěch i lubošnej mišioniskej stawišnu šwěru napominal, bohacze tež i našimi woporami lubošč k mišionistwu pokasacž. W 4. hodž. šmy so sažo šhromadžili, so bychmy na přědowanje knjesa šararja Šašmanna w němiskim pošluchali, kiž je naš trošchtowal na šatožku 1. lista Jana, 5. staw, 4. šch. „Našcha wěra je to dobyče, kotrež je šwět pschewinyša.“ Šo přědowanju je wón, kiž je přjedy šam i mišionarom w Afrizy byl, nam wjele powjedał wo šwojim tanym džělanju njes póhanami Džagowšeho luda pod šlimandžarom. Wón je nam pokasal, kaf durbja našchi mišionarowo husto i wulkej prózu a škwo podarmo dołhi czaj žiwjenja džěiacž, kaffe šrudne wobštejnosče so hiščeje tam namataja, ale i wješeloježu šmy tež šhonili, so je wopravdže křechčijanška wěra do našeho knjesa a Šbožnika to dobyče, kotrež je šwět pschewinyša, a so je jnicžki šred, šwětko we čzěmnošči póhanistwa, rošchěrjecž. — Nimo šwojedeniskich přědarjow běchu so tu šeschli k. šararjo Mateš-Bartški, Šandrik-Šluskšanški, Wróšak-Šupjanški, Šarjenk-Škwačječčanški, em. Šandrik přjedy w Malešezach a duch. Dobružly-Budyšchinkški.

Kollekta je na šerbiskim 187,94 hr., na němiskim 87,84 hr. a i darom džěčikemschenja hromadže 300 hr. pschinyšla, Wutrobny džak so praji žyřkwinšennu šhorej a jeho dirigentej, k. kantorej Šchězy, ša natwarjenje psches šwojedy. hudybu. Džak so tež knježni praji, kiž je naš psches šwoje šamospěwanje (šolo) w němiskej šwojehelita. A luby malešanški Boži dom běše taf krašnje i pletwami, křětkami a wěnzami debjny, so bě tež w tym lubošč žyleje wožad k mišionistwu špóšnacž, a wošebje to jene so i tym pokaze, so budža tež šchulke džěči, kiž šu so wošebje wo wudešjenje Božeho doma štarale, dale po štarym šwěrynym pobožnym waschju mišionistwo a mišioniskeho knjesa, našeho Šbožnika šesom šchryta, lubowacž. D—y.

— **Sšerbiske kemšenje w Dražđanach.** Dženža, 3. njeđzeli w septeembrje, so ša Ššerbow i Dražđan a wokoliny w rjaney šchiznej žyřkwi sažo w macžernej rěči Bože šłowo přěduje. Žadny Ššerb nještomž tutu Božu šlužbu! Šswjatu špowjedy šnjeje k. farar Domáška i Budešez, přědowanje pak k. farar Wróšak i Šupoje. Kemšenje so kaž hewal pschipołnju 1/212 hodž. šapocžnje. Ššerbjo domach a w zušbie, šachowajeje šebi waschu lubošč k žyřkwi a k Božemu šłowu!

Štawišna.

(Šo Šeroku.)

Ta štawišna je wuczěrta,
Ta wuczři kralow, ludži,
Ta wuczři, kaf tón prawy Bóh
Wulkich a malych šudži,
Ta wuczři, kaf tón špěšchny czaj
Wšcho ničži kniczomne,
Ta wuczři, kaf we wichorach
Šteji, sčtož šylne je. (Š.)

Šamolšwity redaktor: šarar Wyracž w Šošacžizach.

Ššobiredaktor: šarar Wróšak we Šupoj.

Čzischčez a nakladnik: M. Ššmoleť w Budyšchinje.